

RAY BRADBURY

**ZLATÁ JABLKA
SLUNEČNÍ**

☰ KNIHA ZLIN

Zlatá jablka sluneční

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Ray Bradbury
Zlatá jablka sluneční
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RAY BRADBURY

**ZLATÁ JABLKA
SLUNEČNÍ**

Copyright © 1953, renewed 1981 by Ray Bradbury

Translation © Petr Eliáš, 2024

Epilogue © Ivan Adamovič, 2024

Cover Illustration and Graphic Design © Milan Malík, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-741-3 (1. zveřejnění, 2024)

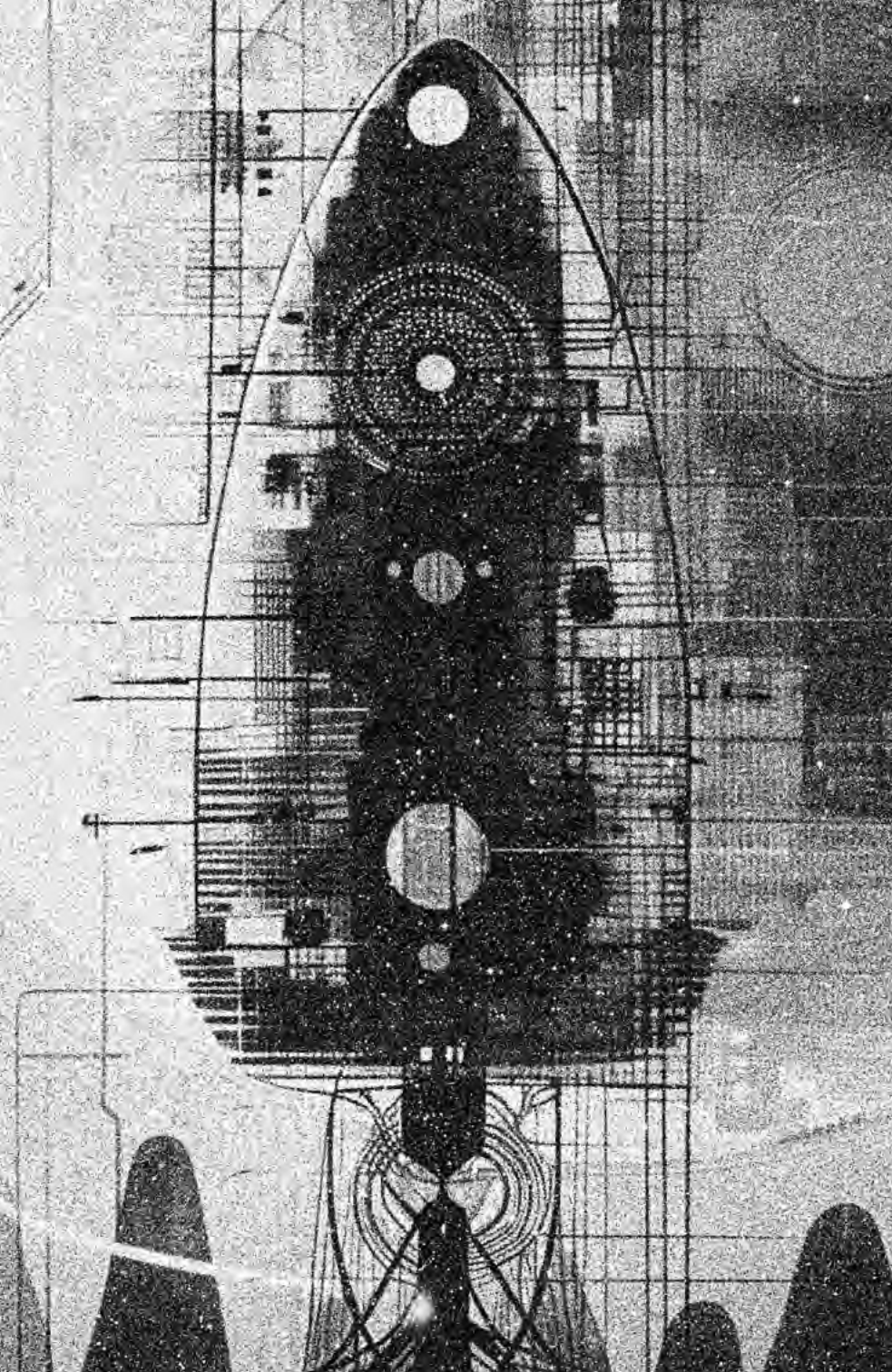
ISBN e-knihy 978-80-7662-742-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7662-743-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-744-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

*Tahle knížka je s láskou věnována Nevě,
dceři Glindy,
dobré čarodějky z Jihu.*

*... chci trhat až do konce dní
měsíční jablka stříbrná
a zlatá jablka sluneční.
W. B. YEATS*

1

SIRÉNA

Noc co noc jsme daleko od břehu uprostřed studených vod čekali, až přijde mlha, ona nakonec přišla a my promazali mosazné soukolí a zažehli v kamenné věži světlo. Jako dva ptáci na šedivé obloze jsme s McDunnem vysílali signál, nejprve červený, pak bílý a pak zase červený, a snažili se přilákat pozornost osamělých lodí. A když neviděly naše světlo, měli jsme v záloze ještě hlas, mocné, hluboké volání sirény, které chvějivě proráželo cáry mlhy a plašilo racky, jako když se do vzduchu vyhodí balíček karet, a zvedalo vysoké zpěněné vlny.

„Je to tu osamělej život, vid’? Ale už sis zvykl, ne?“ zeptal se McDunn.

„Jo,“ přitakal jsem. „Ale díkybohu máš slušnou vyřídilku.“

„No, zítra jdeš na pevninu ty,“ řekl s úsměvem. „Tančit s hol-kama a pít gin.“

„Na co myslíš, McDunne, když tě tu nechám samotného?“

„Na záhady moře.“ McDunn si zapálil dýmku. Byl studený listopadový večer, čtvrt na osm, oheň plál, lucerna švihala světelným chvostem do dvou set stran a v dlouhém hrdle věže klokotala siréna. Na sto padesát kilometrů podél pobřeží nebylo žádné město, jen silnice se osamoceně táhla mrtvou krajinou k moři, jezdilo po ní pramálo aut, pak tři kilometry studeného moře a naše skála. Lodě tu byly vzácné.

„Na záhady moře,“ zopakoval zamyšleně McDunn. „Víš, že oceán je ta největší sněhová vločka na světě? Prevaluje se a vzdou-vá, má tisíc tvarů a barev, žádné dvě nejsou stejné. Zvláštní. Před lety jsem tu byl jednou v noci sám a najednou na hladinu

vyplavaly všechny ryby z celého moře. Něco je zahnal do zátoky, a tak tam jakoby ležely, třepaly se a koukaly, jak je světlo na věži hned červený, hned bílý a pak zase červený a zase bílý, a já v tom světle viděl ty jejich zvláštní očka. Úplně jsem zcepeněl. Byly jako velké paví ocas a zůstaly tam tak až do půlnoci. Potom zase zmizely, najednou byl ten milion ryb pryč, úplně potichu. Myslím, že se připluly poklonit, celou tu dálku až sem. Zvláštní. Představ si, jak ta naše věž asi vypadá z jejich pohledu, dvacet metrů vysoká, bliká z ní světlo boží a hlásí se obludným hlasem. Ty ryby už se pak nikdy nevrátily, ale třeba měly aspoň na chvíli pocit, že se ocitly v boží přítomnosti.“

Otřásl jsem se. Podíval jsem se na rozlehlý šedivý trávník moře táhnoucí se do ničeho a do nikam.

„Hele, moře je plný.“ McDunn nervózně bafal z dýmky a mrkal. Celý den byl napjatý a neřekl proč. „I se všema motorama a takzvanýma ponorkama potrvá deset tisíc století, než staneme na skutečném dně potopených krajů, v tom pohádkovém království, a poznáme opravdovou hrůzu. Jen se nad tím zamysli, tam dole je pořád rok tři sta tisíc před Kristem. My se tu producírovali, troubili na trubky a navzájem si krájeli hlavy i území, a oni zatím žijou dvacet kilometrů pod hladinou moře a zamrzli tam v dobách, který jsou starý jako chvost komety.“

„Jo, je to starej svět.“

„Pojď. Potřebuju ti nahoře něco říct.“

Stoupali jsme po osmdesáti schodech, povídali jsme si, nikam jsme nepospíchali. Nahoře McDunn zhasl, aby se ve skle nic neodráželo. Velké oko majáku bzučelo a bez potíží se otáčelo v namanané objímce. Siréna houkala pravidelně, každých patnáct sekund.

„Zní to jako nějaký zvíře, co?“ McDunn si pro sebe pokýval hlavou. „Veliký opuštěný zvíře, co volá do noci. Sedí tu a už deset miliard let volá do hlubin, jsem tady, jsem tady, jsem tady. A hlubiny odpovídají, ne že ne. Jsi tu tři měsíce, Johnny, takže bych tě měl na něco připravit. Každý rok touhle dobou,“ řekl a pátravě hleděl do tmy a mlhy, „se k majáku vždycky něco přiblíží.“

„Myslíš ty hejna ryb, jak jsi říkal?“

„Kdepak, tohle je něco jinýho. Odkládal jsem, kdy ti to povím, bál jsem se, že si řekneš, že jsem blázen. Ale dneska už jsem ti to říct musel, protože jestli jsem si to loni dobře napsal do kalendáře, tak to přijde dneska v noci. Do podrobností se pouštět nebudu, musíš to vidět na vlastní oči. Sed' tady a koukej se. Zejtra si klidně můžeš sbalit, jestli budeš chtít, sednout do motorovýho člunu, doplout na břeh a vzít auto, co máš zaparkovaný u mola na výběžku, jet zpátky do toho svýho městečka ve vnitrozemí a v noci si nechávat rozsvíceno, pro mě za mě, nebudu se na nic ptát, nebudu ti to mít za zlý. Už se to stalo třikrát a tohle je poprvý, co je tu se mnou někdo, kdo mi to dosvědčí. Tak čekej a dívej se.“

Uplynula půlhodina a my si jen několikrát cosi pošeptali. Když už nás čekání přestalo bavit, McDunn mi začal líčit některé své nápady. Měl pár vlastních teorií o siréně.

„Jednoho dne před mnoha lety šel kolem muž. Zastavil se na pobřeží, kolem duněl oceán, byla zima, slunce nikde, a řekl: ‚Potřebujeme nějaký hlas, který zavolá přes vodu a varuje lodě. Já ho stvořím. Stvořím hlas, který vydá za všečen čas a všechnu mlhu, která kdy byla. Stvořím hlas, který bude, jako když máš v noci vedle sebe prázdnou postel, jako když otevřeš dveře do prázdného domu, jako když stromy na podzim shodí všechny listy. Stvořím zvuk, jako když ptáci s křikem odlétají na jih, jako když listopadový vítr a vlnobití bičují tvrdý, studený břeh. Stvořím zvuk tak jedinečný, že ho nikdo nepřeslechne, a kdo ho uslyší, ten v duchu zapláče, a všichni, kdo ho v městečkách v dálce uslyší, budou rádi, že jsou uvnitř. Stvořím zvuk a k němu přístroj a bude se mu říkat siréna, a kdo ho uslyší, pozná smutek věčnosti a prchavost života.“

Siréna zahoukala.

„Ten příběh jsem si vymyslel,“ pronesl McDunn tiše, „abys pochopil, proč se ta věc každé rok vrací k majáku. Myslím, že přichází na zavolání naší sirény...“

„Ale –“ namítl jsem.

„Pssst!“ okřikl mě McDunn. „Tamhle!“ pohodil hlavou směrem k Hlubinám.

Směrem k věži majáku cosi plavalo.

Jak už jsem říkal, byla to chladná noc. Nahoře na majáku byla zima, světlo se rozsvěcelo a zhasínalo a siréna znovu a znovu volala do valící se mlhy. Nebylo vidět ani moc daleko, ani moc dobře, ale hluboké moře bylo na své noční cestě po Zemi hladké a klidné, mělo barvu šedivého bláta, my dva jsme stáli sami ve vysoké věži a venku, nejprve vzadu v dálce, se udělala vlnka a z ní vlna, jakési vzedmutí, bublina a trocha pěny. A pak se nad hladinu studeného moře vynořila hlava, velká a tmavá s obrovskými očima, a po ní krk. A potom nikoli tělo, ale pořád a pořád krk! Hlava vystoupala dobrých dvanáct metrů nad hladinu na štíhlém a krásném tmavém krku. Až pak se nad hladinou objevilo i tělo jako ostrůvek z černého korálu, mušlí a langust. Vzduchem se mihl ocas. Odhadoval jsem, že od hlavy po špičku ocasu mohla ta příšera mít tak dva a půl nebo tři metry.

Něco jsem řekl, nevím co.

„Klid, chlapče, klid,“ pošeptal mi McDunn.

„To je neskutečný!“ vydechl jsem.

„Kdepak, Johnny, to my jsme neskutečný. Tamhle to je skutečný a úplně stejný jako před deseti miliony let. Nezměnilo se to. To my a země se měníme, my jsme neskutečný. My!“

Pomalou a s ohromnou majestátností to plulo daleko vzadu v ledové vodě. Přišla mlha a na okamžik smazala siluetu toho stvoření. V jednom jeho oku se zalesklo to naše obrovité světlo, červené, bílé, červené, bílé, jako vysoko zavěšený kotouč vysílající zprávu v nějaké prastaré šifře. Bylo to stejně tiché jako ta mlha, kterou to plulo.

„To je nějaký dinosaur!“ Přihrčil jsem se a držel se zábradlí u schodů.

„Ano, něco toho druhu.“

„Ale dinosauri vymřeli!“

„Ne, jen se skrývají v Hlubinách. Hluboko, hluboko dole, v těch nejhlubších Hlubinách. To je ti slovo, vid', Johnny? Náramný slovo, spoustu toho říká: Hlubiny. V takovém slově je všechen chlad, všechna tma a hloubka.“

„Co budeme dělat?“

„Dělat? Máme tu práci, nemůžeme odejít. Navíc je bezpečnější tu zůstat než se snažit dostat na člunu na pevninu. Ta věc je velká jako torpédoborec a taky skoro tak rychlá.“

„Ale proč se vrací zrovna sem?“

Hned v následujícím okamžiku jsem se to dozvěděl.

Zahoukala siréna.

A příšera odpověděla.

Přes milion let vody a mlhy přišel křik. Křik tak zmučený a osamělý, že mi rozechvěl mysl i tělo. Příšera volala na naši věž. Siréna zahoukala. Příšera znovu zařvala. Siréna zahoukala. Příšera otevřela obrovskou zubatou tlamu a zvuk, který z ní vyšel, byl zvuk sirény samotné. Osamělý a nesmírný a vzdálený. Zvuk odloučení, bezvýhodného moře, chladné noci a samoty. Takový to byl zvuk.

„Tak co,“ pošeptal mi McDunn, „už víš, proč se vrací?“

Přikývl jsem.

„Celej rok, milej Johnny, ta nebohá příšera leží někde v moři, tisíc kilometrů daleko a možná třicet kilometrů hluboko, a čeká. Je klidně milion let stará. Jen si to představ, čekat milion let, vydržel bys to tak dlouho? Třeba je poslední svého druhu. Myslím, že je to možný. A pak přijdou lidi a postaví tu maják. A dají na něj sirénu a ta houká a houká směrem k místu, kde ses pohroužil do spánku a do moře vzpomínek na svět, kde byly tisíce takových, jako jsi ty, ale teď jsi sám, úplně sám na světě, kterej není pro tebe, na světě, ve kterým se musíš skrývat.“

Ale ta siréna houká znovu a znovu, pořád dokola, a ty se vyhrabeš z bahnitého dna Hlubin, otevřeš oči jako objektivy půlmetrových fotoaparátů a dáš se do pohybu, pomalu, pomaloučku, protože ti na ramenou leží tíha celého oceánu. Ale ta siréna proniká tisíci kilometry vody, její hlas je slabý, ale povědomý a pec v tvém břiše se roztápí a ty začínáš pomalounku stoupat. Sytíš se hejnama tresek a střevlí a mrakama medúz, pomalu stoupáš a podzemní měsíce plynou, nejprve září, to mlhy přicházejí, pak říjen, mlhy přibývají a siréna volá dál, a pak pozdě v listopadu, po mnoha dnech postupného vyrovnávání tlaku, metr dva za hodinu, už jsi

kousek pod hladinou a pořád naživu. Musíš pomaličku, kdyby ses vynořil najednou, roztrhalo by tě to. Takže ti trvá tři měsíce, než se vůbec vynoříš, a pak ještě bůhvíkolik dní plaveš studenou vodou k majáku. A pak jsi tady, Johnny, tam venku, je noc a ty jsi ta největší příšera na celém tomhle zapráskaném světě. A maják tě volá, má dlouhý krk jako ty, trčí vysoko z vody, tělo má taky jako ty, a co je nejdůležitější, hlas má taky jako ty. Už tomu rozumíš, Johnny? Rozumíš tomu?“

Siréna zahoukala.

Nestvůra odpověděla.

Všechno jsem to viděl a znal – milion let osamělého čekání na někoho, kdo se nikdy nevrátí. Milion let samoty na dně moře, to šílené plynutí času tam dole, zatímco na nebi mizeli ptakojštěři, na kontinentech vysychaly močály, byl to čas lenochodů a šavlozubých tygrů, kteří se topili v asfaltových jezírcích, a lidé běhali po kopcích jako bílí mravenci.

Siréna zahoukala.

„Loni,“ vykládal McDunn, „to stvoření plavalo dokolečka dokola, pořád dokola, celou noc plavalo kolem majáku. Nijak zvlášť se nepřiblížilo, asi bylo zmatený. Nebo se možná bálo. A bylo asi trochu našťvaný, když se vleklo takovou dálku. Ale druhé den se mlha zničehonic zvedla, vyšlo slunce a nebe bylo modrý jako obrázek. A ta příšera zase odplavala, pryč z vedra a ticha, a už se nevrátila. Řekl bych, že nad tím celej rok dumala, promýšlela to ze všech možných stran.“

Obluda byla už jen asi sto metrů od majáku a se sirénou na sebe křičely. Světlo z majáku se jí odrazilo v očích, oheň a led, oheň a led.

„Takovej už je život,“ prohlásil McDunn. „Vždycky někdo čeká na někoho, kdo se nikdy nevrátí domů. Vždycky někdo někoho miluje víc. A po nějaký době chceš toho druhýho dočista rozcupovat, aby ti už nemohl ubližovat.“

Příšera se řítí k majáku.

Siréna houkala.

„Schválně, co se bude dít,“ odtušil McDunn.

Vypnul sirénu.

Následující minuta ticha byla tak vypjatá, že jsme v proskleném prostoru věže slyšeli, jak nám buší srdce a jak se světlo zvolna otáčí na promazaném soukolí.

Příšera se zastavila a ztuhla. Zamrkala obrovskými očima jako lampy. Tlamu otevřela dokořán. Zadunělo to v ní jako v sopce. Trhla hlavou hned na jednu stranu, hned na druhou, jako by pátrala po zvuku vytrativším se kdesi v mlze. Pohlédla na maják. Znovu to v ní zadunělo. Pak se jí v očích rozhořely plameny. Vzepjala se, začala mocně tlouct do vody a hrnula se k věži, oči plné vzteku a útrap.

„McDunne!“ zvolal jsem. „Spust' sirénu!“

McDunn zápolil se spínačem. Ale i když sirénu zapnul, příšera se vzpínala dál. Zahlédl jsem obrovité tlapy, mezi prsty sápadícími se po věži se zaleskla pavučina rybí kůže. Ohromné oko na pravé straně zmučené hlavy se přede mnou blýskalo jako kotel, do kterého bych se mohl s křikem zřítit. Věž se otřásla. Siréna volala, volala i příšera. Chopila se věže a zuby zaútočila na sklo a to se rozsypalo rovnou na nás.

McDunn mě drapl za paži. „Dolů!“

Věž se houpala, chvěla a začínala povolovat. Siréna i příšera burácely. Napůl jsme klopýtali a napůl padali ze schodů. „Rychle!“

Dolů jsme doběhli právě ve chvíli, kdy se věž řítila směrem k nám. Přikrčili jsme se v malém kamenném sklípku pod schody. Kameny pršely, všechno se tisíckrát otřásl a siréna zničehonic umlkla. Příšera se naplno opřela do majáku. Věž se zřítila. Klečeli jsme s McDunnem, pevně jsme se tiskli a svět kolem nás vybuchovalo.

Pak bylo po všem, zbyla jen tma a moře, které omývalo hrubé kameny.

A ještě jeden zvuk.

„Poslouchej,“ pobídl mě McDunn tiše. „Poslouchej.“

Chvíli jsme čekali. A pak jsem to zaslechl poprvé. Nejprve zvuk, jako když obrovitý vysavač nasává vzduch, a pak nářek, údiv a osamělost toho obrovitého stvoření, které se tyčilo

přímo nad námi, na dosah ruky od našeho sklípku, takže vzduch byl plný jeho nechutného puchu. Příšera se nadechla a zařvala. Věž byla pryč. Světlo bylo pryč. Ta věc, která na ni milion let volala, byla pryč. A příšera otvírala tlamu a z ní vycházely mocné zvuky. Znovu a znovu volala hlasem sirény. A námořníci daleko na moři tu noc nemohli najít světlo a nic neviděli, ale určitě si mysleli: Aha, to bude ten osamělý zvuk z Opuštěné zátoky. Všecko je v pořádku. Obepluli jsme mys.

A tak to šlo celou noc.

Žluté slunce žhnulo, když nás druhý den odpoledne přišli záchranáři vyprostit ze zavaleného sklepa.

„Zkrátka se to sesypalo,“ pronesl McDunn vážně. „Párkrát se do nás opřely vlny a už to šlo dolů.“ Štípl mě do předloktí.

Nikde nebylo nic vidět. Oceán byl klidný, nebe modré. Jen kameny ze zřícené věže i balvany u břehu byly pokryty zelenou hmotou, která páchla po řasách. Kolem bzučely mouchy. Oceán naprázdno narážel na pobřeží.

Do roka postavili nový maják, ale já už tou dobou pracoval v městečku, byl jsem ženatý a měli jsme pěkný, teplý domek, který na podzim žlutě svítil do tmy, dveře byly zamčené a komín vyfukoval kouř. McDunn se stal pánem nového majáku, postaveného podle jeho požadavků z pevného železobetonu. „Kdyby náhodou,“ říkal.

Nový maják byl hotov právě v listopadu. Jednou pozdě večer jsem k němu zajel, zaparkoval jsem a díval se přes šedivou vodu a poslouchal hlas nové sirény, jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát. Byla tam v dálce docela sama.

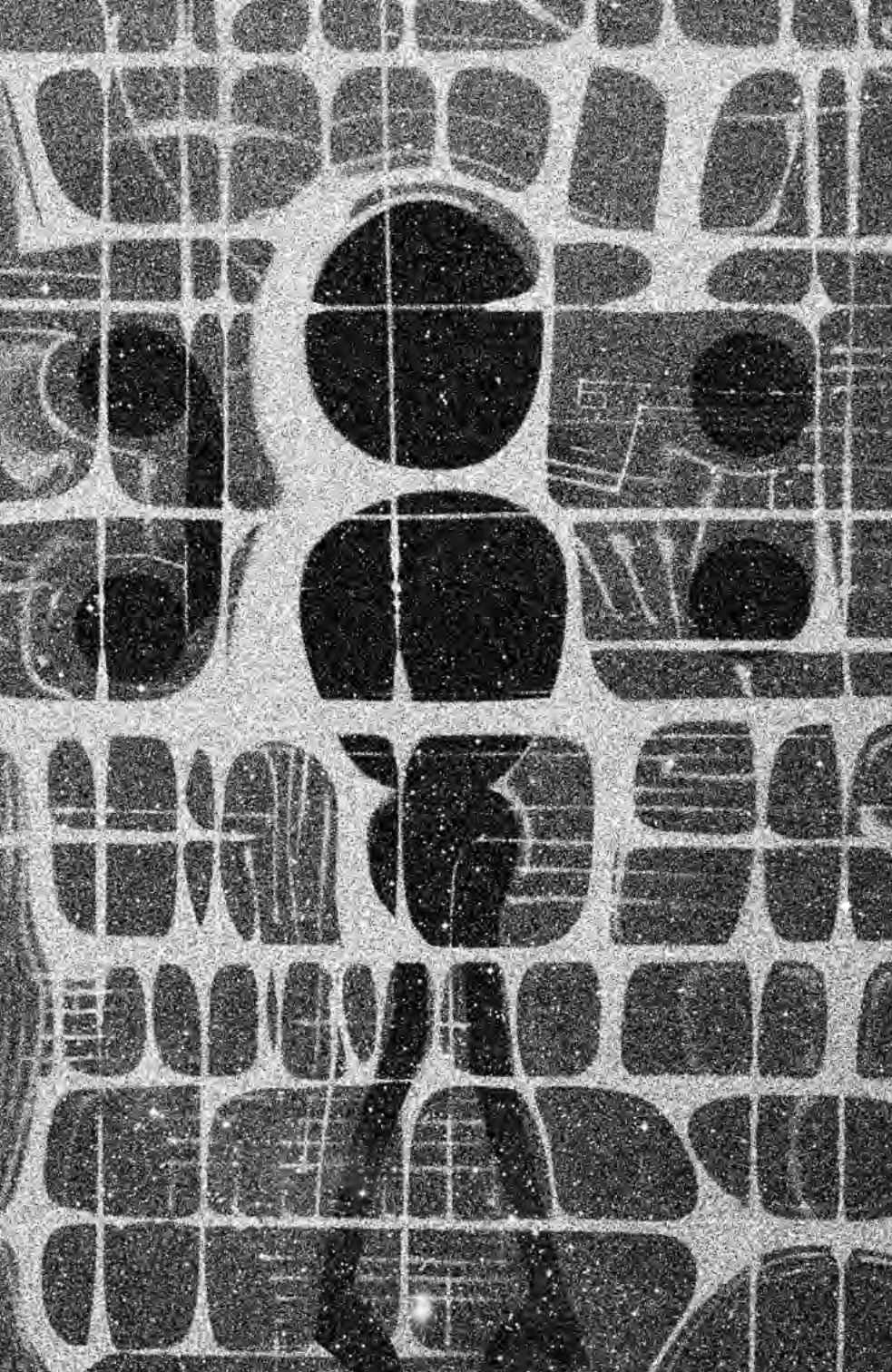
A příšera?

Už se nikdy nevrátila.

„Je pryč,“ prohlásil McDunn. „Vrátila se do Hlubin. Zjistila, že na tomhle světě není možný něco moc milovat. Ponořila se do nejhlubších Hlubin a bude tam čekat další milion let. Chuděra! Čeká tam a čeká a na týhle žalostný planetě se střídají lidi. Čeká a čeká.“

Seděl jsem v autě a naslouchal. Neviděl jsem maják ani světlo v Opuštěné zátocce. Slyšel jsem jen sirénu, jenom tu sirénu. Zněla, jako když volá příšera z hlubin.

Seděl jsem tam a litoval, že nemám, co bych řekl.

2

CHODEC

Vyjít do ticha, jaké bylo ve městě kolem osmé hodiny mlhavého listopadového večera, klást nohy na zprohýbaný asfaltový chodník, překračovat travnaté spáry a s rukama v kapsách chodit mlčícím městem, to byla nejmilejší kratochvíle pana Leonarda Meada. Stával na rohu na křižovatce a díval se dlouhými, měsíčním svitem osvětlenými třídami do čtyř stran a rozhodoval se, kam se vydat, ačkoli to vlastně bylo úplně jedno, psal se rok 2053 a on byl na světě sám, nebo to tak alespoň vypadalo, a když se konečně rozhodl a vybral si cestu, vykročil a vydechoval přitom před sebe obláčky zmrzlého vzduchu jako kouř z doutníku.

Někdy šel několik hodin a mnoho kilometrů a vrátil se domů až kolem půlnoci. A cestou vídal domky a domy s temnými okny a bylo to trochu jako kráčet po hřbitově, kde se za okny objeví jen tu a tam slabounký záblesk světlušky. Tam, kde ještě nebyly zatažené závěsy, se na zdech v místnostech zničených zjevovali šediví duchové a tam, kde bylo v domě jako hrobka otevřené okno, bylo slyšet šepot a šelest.

Pan Leonard Mead se zastavil, naklonil hlavu, naslouchal, díval se a pak šel dál a jeho nohy přitom na hrbolatém chodníku nevydávaly vůbec žádný zvuk. Už dávno si moudře zvykl vyrazet na noční procházky v teniskách, neboť když si vzal boty s tvrdou podrážkou, občas ho na cestě doprovázely uštěkané smečky psů, rozsvěcela se světla a objevovaly se tváře a osamělá postava, jeho postava, procházející se časným listopadovým večerem, zburcovala celou ulici.

Toho večera vyrazil směrem na západ, k moři, na něž nebylo vidět. Ve vzduchu byl poutivý mrazík, štípal do nosu a plíce od něj

hořely jako vánoční stromeček. Člověk cítil, jak se studené světlo rozsvěcí a zhasíná a větve jsou obtěžkané neviditelným sněhem. Spokojeně poslouchal slabé šoupání svých bot spadáním listím a mezi zuby si tichounce pískal, občas nějaký list zvedl, a když zrovna potkal lampu pouličního osvětlení, prohlížel si v jejím světle jeho kostru a vdechoval rezivý pach.

„Zdravíčko,“ zašeptal všem domům na všech stranách. „Copak dávají na Čtyřce, na Sedmičce a na Devítce? Kam uhánějí ti kovbojové? A vidím za kopcem správně kavalérii, pospíchající na pomoc?“

Ulice byla dlouhá, klidná a liduprázdná a pohyboval se po ní jen jeho stín jako stín dravce, který letí nad krajinou. Když zavřel oči a zůstal stát úplně bez hnutí, dovedl si sám sebe představit v zimním bezvětrí holé arizonské pouště, na tisíce kilometrů ani jeden dům a společnost mu dělají jen vyschlá říční koryta.

„Kolik asi máme hodin?“ zeptal se domů a mrkl na hodinky na zápěstí. „Půl deváté? Čas na deset různých vražd? Vědomostní soutěž? Revue? Na komika, co padá z pódia?“

Opravdu se z toho měsíčně bílého domu ozval tlumený smích? Zaváhal, ale nic dalšího se nedělo, a tak šel dál. Na mimořádně nerovném úseku chodníku zakopl. Asfalt se tu ztrácel pod květinami a trávou. Deset let takhle chodí, ve dne v noci, nachodil tisíce kilometrů a za celou dobu nepotkal žádného jiného chodce.

Došel na čtyřlístek křižovatky. Protínaly se na ní dva hlavní průtahy městem, ale bylo tu úplně ticho. Přes den se tudy s rachotem řítila auta, benzinové pumpy byly otevřené a obrovští brouci šelestili a ustavičně zápolili o pozice jako zlatohlávci a jejich výfuky s brbláním vypouštěly slabou vůni, která odplouvala kamsi do dálky. Ale teď byly i tyhle dopravní tepny jako řeky za sucha, kamenité koryto zalité jen měsíčním svitem.

Odbočil do vedlejší ulice a obloukem zamířil zpátky domů. Byl asi blok od cíle, když zničehonic zpoza rohu vyjelo auto a vrhlo na něj ostrý bílý kužel světla. Stál jako zcepenělý, trochu jako noční můra, kterou záře nejprve omráčí a pak vábí k sobě.

Zavolal na něj kovový hlas:

„Stůjte. Zůstaňte na místě! Ani se nehňte!“

Zastavil se.

„Ruce vzhůru!“

„Ale –“ namítl.

„Ruce nahoru! Nebo budeme střílet!“

Policie, pochopitelně, ale to byla vzácnost, nevidaná věc. Ve třímilionovém městě přece zbývalo jediné policejní auto, nebo ne? Už loni, ve volebním roce 2052, policejní sbor snížil stav ze tří aut na jedno. Zločin byl na ústupu, policie nebyla potřeba, až na tohle osamělé auto, které se potulovalo prázdnými ulicemi.

„Jak se jmenujete?“ zašeptalo auto kovově. Na muže uvnitř přes ostré světlo z jeho očí neviděl.

„Leonard Mead,“ řekl.

„Nahlas!“

„Leonard Mead!“

„Živnost nebo zaměstnání?“

„Asi by se řeklo, že jsem spisovatel.“

„Takže bez zaměstnání,“ odvětilo policejní auto jakoby samo pro sebe. Světlo ho drželo na místě jako muzejní exponát se špendlíkem vraženým v hrudi.

„Dalo by se to tak říct,“ přisvědčil pan Mead. Roky nic nenapsal. Časopisy ani knihy se už neprodávaly. Všechno se teď v hrobkách domů odehrává po nocích, pomyslel si a dál přitom rozvíjel své představy. V hrobkách s mihotavým neduživým světlem televizních obrazovek seděli lidé jako mrtvolky, na tváře jim dopadalo šedivé či pestrobarevné světlo, ale vlastně se jich vůbec nedotýkalo.

„Bez zaměstnání,“ zasyčel fonografový hlas. „Co děláte venku?“

„Chodím,“ odpověděl Leonard Mead.

„Chodíte?“

„Prostě chodím,“ řekl stroze a cítil, že se tváří studeně.

„Chodíte? Prostě chodíte?“

„Ano prosím.“

„A kam jste měl namířeno? A proč?“

„Na vzduch. Chtěl jsem něco vidět.“

„Bydliště!“

„South Saint James Street číslo jedenáct.“

„A máte doma vzduch? Máte v domě klimatizaci, pane Meade?“

„Ano.“

„A máte v domě okno, ze kterého je vidět?“

„Ne.“

„Ne?“ Nastalo praskavé ticho, které samo o sobě znělo jako obvinění.

„Jste ženatý, pane Meade?“

„Ne.“

„Není ženatý,“ řekl policejní hlas za ostrým kuželem světla. Vysoko na jasné obloze mezi hvězdami svítil měsíc a domy byly šedivé a tiché.

„Nikdo mě nechtěl,“ řekl s úsměvem Leonard Mead.

„Mluvte, jen když jste tázán!“

A tak Leonard čekal uprostřed studené noci.

„Vy prostě jen chodíte, pane Meade?“

„Ano.“

„Ale nevysvětlil jste, za jakým účelem.“

„Vysvětlil. Šel jsem na vzduch, chtěl jsem něco vidět a prostě chodit.“

„Děláte to často?“

„Už léta každý večer.“

Policejní auto stálo uprostřed ulice a v jeho rádiovém hrdle to tiše bzučelo.

„Dobrá, pane Meade,“ řeklo auto.

„Je to všechno?“ zeptal se zdvořile.

„Ano,“ řekl hlas. „Pojďte.“ Následoval vzdech a lupnutí. Zadní dveře auta se prudce otevřely. „Nastupte si.“

„Počkejte, já jsem přece nic neudělal!“

„Nastupte.“

„Já protestuju!“

„Pane Meade.“

Najednou šel jako opilý. Když míjel přední okénko auta, nahlédl dovnitř. Jak čekal, na předním sedadle nikdo neseděl, auto bylo prázdné.

„Nastupte.“

Položil ruku na dveře a díval se na zadní sedadlo, které vypadalo jako malá cela, maličké černé vězení s mřížemi. Uvnitř to páchlo nýtovanou ocelí a také silnou dezinfekcí. Páchlo to přes-příliš čistě, tvrdě a kovově. Nebylo tu pranic měkkého.

„Škoda že nemáte manželku, ta by vám to jistě dosvědčila,“ pronesl kovový hlas. „Jenže –“

„Kam mě povežete?“

Auto zaváhalo, nebo spíš tichounce zapředlo a cvaklo, jako by se kdesi pod elektronickými očima střídaly děrované kartičky s informacemi. „Do Psychiatrického centra pro výzkum regresivních tendencí.“

Nastoupil. Dveře se za ním tiše zabouchly. Policejní auto se rozjelo nočními ulicemi a na cestu si svítilo tlumenými světly.

Po chvíli minuli jeden dům v jedné ulici, byl to jen jeden dům z celého setmělého města, ale v tomhle domě všechna elektrická světla jasně svítila, každé z oken jako křiklavě žluté hranaté svítidlo, vyzařující teplo do studené tmy.

„To je můj dům,“ řekl Leonard Mead.

Nikdo mu neodpověděl.

Auto projíždělo vyschlými koryty ulic a pak dál a pryč, až nechalo prázdné ulice s prázdnými chodníky za sebou a pak už se v mrazivé listopadové noci vůbec nic nepohnulo a neozval se ani hlásek.

